

Wyrok z dnia 27 czerwca 2001 r.

II UKN 446/00

Naruszenie art. 328 § 2 KPC nie może być kwalifikowane jako wpływające w istotny sposób na wynik sprawy w rozumieniu art. 393¹ pkt 2 KPC.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar (sprawozdawca), Sędziowie: SN Maria Tyszel, SA Bogumiła Blok.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2001 r. sprawy z wniosku Piotra S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z deportacją do ZSRR, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2000 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 16 lutego 1999 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie oddalił odwołanie wnioskodawcy Piotra S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w W. z dnia 9 lipca 1998 r. odmawiającej przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z deportacją do ZSRR w latach 1940 - 1942, po ustaleniu, na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, w tym z opinii biegłych sądowych lekarzy: internisty, neurologa i psychiatry, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z deportacją.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd powołał brak przesłanek wymienionych w art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych innych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r Nr 142, poz. 950 ze zm.).

Stanowisko to podzielił Sąd Apelacyjny w Warszawie i oddalił apelację wnioskodawcy wyrokiem z dnia 2 lutego 2000 r. [...].

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją wnioskodawca i zarzucając naruszenie

przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy - art. 233, 217, 286, 278 oraz 328 § 2 KPC - wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania „właściwemu Sądowi”. W ocenie skarżącego opinie biegłych nie były wyczerpujące i jednoznaczne, nadto winny być one składane, ze względu na charakter schorzeń, przez lekarza kardiologa nie zaś internistę, oraz ortopedę a nie neurologa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona. Podniesione w niej zarzuty sprowadzają się do zakwestionowania trafności ustaleń faktycznych, a także częściowo kompletności przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, zaś ich uzasadnienie stanowi w istocie polemikę z ustaleniami Sądu poczynionymi na podstawie przeprowadzonych dowodów, w tym zwłaszcza z opinii biegłych.

W sprawie przesłanką najistotniejszą była ocena stanu zdrowia wnioskodawcy oraz jego związku z pobytem na deportacji w latach 1940-1942. W świetle zebranego materiału wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z pobytem na deportacji, mimo rozpoznanych schorzeń, te jednak powstały prawdopodobnie z powodu wielu czynników, wiele lat po wojnie. Z akt rentowych wynika, że wnioskodawca po powrocie do kraju pracował zawodowo 35 lat, od 1949 do 1984 r. i po osiągnięciu wieku 60 lat przeszedł na emeryturę. Rozpoznane schorzenia, w tym zwłaszcza naczyniopochodne uszkodzenie mięśnia sercowego, nie pozostają w związku z deportacją. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy został trafnie przez Sąd oceniony, zaś fakt, że stosownie do ustaleń Sądu brak podstaw do orzekania niezdolności do pracy w związku z pobytem na deportacji, nie jest wystarczającą podstawą do uzupełnienia materiału dowodowego o dalsze opinie biegłych.

W orzecznictwie kasacyjnym Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że nie ma usprawiedliwionych podstaw kasacja, oparta na ogólnikowym zarzucie naruszenia przez sąd art. 233 § 1 KPC w sytuacji gdy dokonane przez sąd ustalenia są niewadliwe i zgodne z treścią zebranego materiału dowodowego (por. wyroki z dnia 14 i 18 lutego 1997 r., II UKN 77/96 i II UKN 89/96 - OSNAPiUS 1997 nr 21, poz. 426 i 427).

Fakt, że strony mogą do zamknięcia rozprawy przytaczać dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń, nie oznacza, że muszą być one uwzględniane przez sąd,

ten bowiem pomija je po uznaniu, że sporne kwestie zostały w toku dotychczasowego postępowania wyjaśnione (art. 217 § 2 KPC). Podobnie - jako niezasadny - należy ocenić zarzut naruszenia przez Sąd art. 278 i 286 KPC. Przepisy te dotyczące postępowania dowodowego uprawniają sąd do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lub biegłych jeżeli w sprawie istnieje potrzeba wyjaśnienia okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a nadto do zażądania ustnego uzupełnienia opinii złożonej na piśmie, w sytuacji gdy opinia nie jest wyczerpująca lub też z innych względów, według oceny sądu, wymaga uzupełnienia lub wyjaśnienia. Powyższe instrumenty procesowe mogą być wykorzystywane stosownie do potrzeb sprawy, przy czym potrzebą taką nie może być jedynie przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy.

Warto też zauważyć, że stosownie do art.393¹ pkt 2 KPC podstawą kasacji nie może być naruszenie jakichkolwiek przepisów postępowania, ale tylko takich, których naruszenie mogło wywrzeć istotny wpływ na wynik sprawy. Ta ostatnia okoliczność winna być w uzasadnieniu kasacji opartej na takim zarzucie wykazana. Nie może nim być, w przypadku kasacji opartej na zarzutach dotyczących postępowania dowodowego, jak to wyżej zauważono, przekonanie strony, że dalsze postępowanie wykaże zasadność jej twierdzeń. W kontekście tych uwag nie można także podzielić zarzutu, że naruszenie art. 328 § 2 KPC, pomijając jego nietrafność w okolicznościach sprawy, w istotny sposób wpłynęło na wynik sprawy. Przepis ten wymienia konieczne „składniki” uzasadnienia wyroku, a jego naruszenie z całą pewnością nie może być kwalifikowane jako wpływające, i to w istotny sposób, na wynik sprawy. Uzasadnienie wyroku wyjaśnia przyczyny, dla jakich orzeczenie zostało wydane, sporządzane jest już po rozstrzygnięciu sprawy (ex post) i, co oczywiste, sporządzenie go nawet z naruszeniem wymagań ustawowych, nie może wpływać istotnie na sposób rozstrzygnięcia.

Gdy więc kasacja nie zawiera usprawiedliwionych podstaw należało orzec o jej oddaleniu po myśli art. 393¹² KPC.

=====